

POSTANOWIENIE

Dnia 10 czerwca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 10 czerwca 2026 r.

na posiedzeniu bez udziału stron

w sprawie K.P.

wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku

Sądu Apelacyjnego w Łodzi

z dnia 5 listopada 2025 r., sygn. akt II AKa 231/25,

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Płocku

z dnia 23 kwietnia 2025 r., sygn. akt II K 58/24,

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. *a contrario*

p o s t a n o w i ł

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Obrońca stwierdziła, że wniosek „uzasadniony jest charakterem podniesionych w kasacji zarzutów, które dotyczą fundamentalnych uchybień w zakresie ustalenia sprawstwa czynu przypisanego skazanemu. W szczególności kasacja wskazuje na brak jednoznacznego ustalenia momentu powstania obrażeń małoletniego pokrzywdzonego oraz oparcie przypisania sprawstwa na niezamkniętym łańcuchu poszlak. W sytuacji, gdy skazany odbywa już karę

pozbawienia wolności, dalsze jej wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji przez Sąd Najwyższy mogłoby prowadzić do powstania trudnych do odwrócenia skutków”.

Sąd Najwyższy stwierdza, że wniosek złożony przez obrońcę skazanego nie zasługuje na uwzględnienie. Instytucja wstrzymania wykonania wyroku określona w art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a potrzeby jej zastosowania nie może uzasadniać sama czynność wniesienia kasacji. Potrzeba ta aktualizuje się dopiero wówczas, gdy bądź to (niezależnie od przyszłego rozstrzygnięcia co do zasadności skargi kasacyjnej) już wcześniej można stwierdzić zaistnienie istotnych powodów do uznania słuszności tej kasacji, bądź też wówczas, gdy strona wykaże odrębnie istnienie szczególnych okoliczności powodujących, że wykonywanie lub wykonanie orzeczenia pociągałoby za sobą wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki (*zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2014 r., sygn. akt II KK 361/13, LEX nr 1427396*).

We wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie wskazano takich szczególnych okoliczności, które mogłyby uzasadniać jego uwzględnienie. Podniesione argumenty dotyczą kwestii ściśle merytorycznych, zaś ich trafność nie jawi się na tyle w sposób oczywisty, by przemawiały za wstrzymaniem wykonania orzeczenia. Należy wskazać, że samo powołanie się na treść zarzutów nie może być uznane za wystarczające dla przyjęcia, iż konieczne jest wstrzymanie wykonania prawomocnie orzeczonej kary pozbawienia wolności. Wykonywany jest bowiem wyrok prawomocny, a kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia już wykonalnego orzeczenia i nie ma ona skutku suspensywnego. Nie może ten argument automatycznie przesądzać o tym, że na pierwszy rzut oka istnieje podstawa do odstąpienia od domniemania trafności ocen i ustaleń przyjętych za podstawę prawomocnego wyroku już na etapie rozpoznawania niniejszego wniosku. Należy podkreślić, że przedmiotem rozważań związanych z oceną przez Sąd Najwyższy zasadności złożonego w trybie art. 532 § 1 k.p.k. wniosku o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie może być przecież całościowa i merytoryczna ocena trafności i zasadności podniesionych w kasacji zarzutów, gdyż ta może zostać rozstrzygnięta dopiero w trakcie rozpoznawania tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Rozstrzygnięcie wniosku złożonego w oparciu o przepis art. 532 § 1 k.p.k. nie stanowi swego rodzaju prejudykatu w postępowaniu kasacyjnym, dlatego też w żaden sposób nie rzutuje ono na kierunek przyszłego rozstrzygnięcia odnośnie do kasacji. Nie oznacza zatem, że procesowo niedopuszczalne jest w przyszłości uznanie zarzutów podniesionych w kasacji za oczywiście zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Andrzej Stępka

[WB]

[r.g.]